

e z g i p o l a t

s u s u l a c a k

n e ç o k

ş e y

v a r

a

r a

m i z d a

EZGİ POLAT
SUSULACAK
NE ÇOK ŞEY VAR
ARAMIZDA

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2017

2. basım: Ekim 2017, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Burçak Başpınar

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3538-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750735387

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

EZGİ POLAT
SUSULACAK
NE ÇOK ŞEY VAR
ARAMIZDA

ÖYKÜ

♥can

EZGİ POLAT, 1987 yılında doğdu. Endüstri mühendisliği bölümünü bitirdi. Öyküleri *Notos*, *Kitap-lık*, *Sözcükler*, *Öykülem*, *14 Şubat Dünya-nın Öyküsü*, *Çevrimdışı İstanbul*, *YM*, *Karahindiba*, *Peyniraltı Edebiyatı* dergilerinde yayımlandı.

Tolga için

“Büyük coşku anlarında, insan aşağılık hesapların tümünü
küçümser. Ama bu coşku anları geçicidir.”

Herman Melville

İçindekiler

<i>Encantado</i>	15
Şekerkamışı.....	25
Geleceksen Gel Sen de.....	31
Susulacak Ne Çok Şey Var Aramızda	37
Sıkıntı	49
Martini Etkisi	55
Kumsalda Ayak İzlerin.....	63
<i>Parisienne</i>	71
Başka Yolu Yok, Anladım	81
Sen İyi Ol Diye	87
Lekeli Akıntılar	97
Oyuklar.....	103
Burada Tükeneceğim	107

ENCANTADO

Seda defteri kapattı. Pencere önünde, dışarıyı izliyor. Sokak, soğuğa aldırış etmeden kendini oradan oraya vuran insanlarla dolu. Kaç gündür dışarı çıkmadığını hesaplayamıyor. Esintisiz, kıpırtısız, sert bir soğuk. Dudaklarını pencerenin camına doğru uzatıp hoh yapıyor. Hoh, hoh. Camda oluşan buğunun üzerinde parmaklarını gezdiriyor. Özgür giriyor içeri, “Uyudu sonunda,” diyor, “bugün güzel bir lazanya yapacağım, hemen başlıyorum haberin olsun.” Seda öylece yüzüne bakıyor onun. Adamın sürdürdüğü muhteşem eş rolüne bir türlü adapte olamadı. Bu yapmacık tavırları itiyor onu. Yüzünü tekrar pencereye dönüp adamın mutfağa giden bedeninin camda hızla kayboluşuna bakıyor. Tülü çekip karanlıkta bir süre oturuyor. Bir bardak viski, bir sigara. Saçlarının dağılmış örgüsünü açıp tokayı karşı koltuğa atıyor. Ama yan daireden yükselen inleme sesleri onu delirtecek. Dirseklerini dizlerine koyup iki büklüm oluyor koltukta. İnemeler durmuyor. Ne sinir. Tuğla değil kâğıt var sanki aralarında. Başını hafifçe kaldırdığında karşıda parlayan fosforlu lastik tokaya takılıyor gözü. Yanındaki kumandayı duvara fırlatıyor. Teybin düğmesine basıyor, hep aynı şarkı, “Mia pista apo fosforo”.

* * *

“Bana da versene bir tane,” diyor Seda gözlerini denizden ayırmadan, “ayılamadım hâlâ.” Ayakuçları hamağın gelgitlerinde çıplak zemini yalıyor. Deniz kıyıda camgöbeği, kıpırtısız, lacivert uzaklarına karşılıklı iki küçük ada konmuş. Özgür terastaki minderlere yayılmış, bir sigara yakıp uzatıyor. Küçük balıkçı tekneleri, guletler kıyı boyunca sıralı. Yamaçlarındaki kekik, adaçayı ve kızıl gövdeli sandal ağaçlarının kokuları kasabaya yayılıyor, etrafı balık lokantaları ve palmyelerle çevrili liman, kocaman bir havuzu andırıyor. Hava aydınlık, bulutlar beyaz, hareketsiz. Pansiyonla deniz arasında kalan asfalt yol kıyı boyunca uzanıyor. “Bu sıcakta da sigara hiç çekilmiyor yalnız,” diyor Seda. Özgür ayağa kalkıp korkuluklardan aşağı sarkıyor, “İçme o zaman. Zorunda mısınız?” Kıyıya küçük bir balıkçı teknesi yanaşıyor. Mert tekneyi iskeleye bağlıyor. Elinde bir kova, kara, kıvrıkcık saçlarını ensesinde toplamış, tişörtü bedenine yapışmış, ıslak. Seda gözlerini iskeleye diyor, “Deniz çok mu soğuktur,” diye soruyor, “nasıl girmek istiyorum bilsen.” Kara terrier cinsi bir köpek Mert’e koşuyor. “Ne çirkin köpek şu da,” diyor Özgür. Seda’nın sigarasını alıp küllüğe bastırıyor.

Kızılçamların gölgesi serin. Yaprakların hışırtıları sessizliği dolduruyor. Cılız bir delikanlı, omzuna attığı mavi beyaz kareli örtüleri masalara seriyor. Özgür terliklerini çıkarıp ayaklarını parmaklığa uzatıyor. Seda’nın gözleri denizde.

“Ne istiyorum, biliyor musun? Böyle bir yerde yaşamak. Bütün o saçmalıklara ihtiyacımız olduğuna inandıyoruz kendimizi.”

Özgür bir sigara yakıyor. “Burada da insan sıkılır bir süre sonra. Hiçbir şey yok. Hele kışını düşünsene. Hayalet kasaba. Kafayı yersin.”

“O keşmekeşten daha iyi değil mi?”

“Nasıl geçineceksin? Öyle kolay mı o işler?”

“Elbet yapacak bir şey bulunur.”

“Bence huzur insanın içinde. Sen huzursuzsan, burada da canını sıkacak bir şeyler bulursun elbet.”

“Ben iç huzurdan söz etmiyorum. Başka bir yaşamdan söz ediyorum. Daha özgür bir yaşamdan.” Birkaç fıstık atıyor ağzına. Birasından bir yudum alıyor, elinde kıvrıp durduğu peçete. “Geçen hafta istifa ettim, biliyor musun,” diyor.

“Ve benim şimdi haberim oluyor.”

“Meşgul olduğun şeyler farklı. Merak etseydin öğrenebilirdin.”

“Yine başlama lütfen.”

Mert mutfağa bir şeyler taşıyor. Bulutların çeperinde ince bir kızılık, yeni sulanmış biberiye çalılarının büyüleyici kokusu. Güneş ufukta kaybolmak üzere. İki köpek bir köşede minderlerle oynuyor. Kara terrier her fırsatta öbürünün üzerine çıkmaya çalışıyor. Pansiyonun girişinde bir adam. “Ooo Serdar hoş geldin,” diyor Mert, kucaklaşıyorlar. Serdar elindeki poşeti Mert’e veriyor, bir şeyler fısıldıyor, bir masaya geçip oturuyor. Önce rakısından birkaç yudum alıyor, sonra eşyalarını bırakıp apar topar gidiyor pansiyondan. Mert, “Arkadaşım çipura getirdi,” diyor, “bugün tutmuş. Size de yaptırayım mı?” Özgür ke-yifleniyor hemen, “Olur olur. Yanına da bir küçük raki açalım. İçeriz değil mi?” Seda iç çekiyor, “İçeriz,” diyor. Alacakaranlıkta sokak lambalarının belirsiz ışığı, Haris Alexiou’nun büyüleyici sesi. “Mia pista apo fosforo”. Börülce, beyazpeynir, kavun masada. Deniz, titiz bir kadının elinden serilmiş ütülü bir çarşaf, dümdüz, lekesiz.

Özgür telefonunu açıyor. Üst üste binen mesaj sesleri.

“Lütfen kapatır mısın şunu? Telefon sesi duymak istemiyorum. Niçin açtın şimdi?”

Özgür'ün bir gözü masaya bıraktığı telefonda. "Belki önemli bir şey—"

"İsterse dünya yansın. Açmayacağız dedik."

Özgür telefonu kapatıyor. Bacağına tırmanmaya çalışan kediye bir tekme savuruyor, "Git şuradan." Seda sinirle bakıyor ona. Başparmağıyla işaretparmağını şakaklarına koyup dirseğini masaya dayıyor.

Serdar yanında Rus bir kadınla geri geliyor. Seda bir anlığına her şeyi unutmuşçasına süzüyor onu. Uzun bacaklarını, minicik eteğini, cılız saçlarını, topuklu sandaletlerini. Elleri farkında olmadan belinde dolaşüyor. Simitler. Can simidi. Öyle dememiş miydi Özgür bir keresinde. Tam ona sokulduğu bir anda, tam da o zaman alay etmedi mi onunla, "Merak etme sen bu can simitleriyle boğulmazsın." Espri miydi bu? Özgür'ün yanlardan açılmaya başlamış cılız saçlarına baktı. Sinirlendi, gözlerinin ısındığını hissetti. Düşündükçe siliniyor, bir gölge, bir ruh sanki.

Özgür masaya eğiliyor. "Niçin surat yapıyorsun?"

"Yapmıyorum bir şey," diyor Seda, bakışlarını ondan kaçırıyor.

"Ömür boyu bunu önüme mi sunacaksın?"

"Zeytinyağı gibisin gerçekten. Pişman olacağın yerde daha çok pişkinlik yapıyorsun."

"Şu yaşıma kadar yaptığım hiçbir şeyden pişman olmadım Seda. Pişman olsam elime ne geçecek? Hiç."

Seda başını denize çeviriyor. Gözleri dolu, çenesi titrek. Ay ışığı, karanlık suların derinliğinde ışık saçan planktonlar gibi denizin yüzeyinde parlıyor. Gerisi zifirî karanlık. Çenesi avucuna yaslı. Yan masadakiler eğleniyor. Kahkahaları çınlıyor. İç çekiyor Seda. Nemlenen gözlerini hissettirmeden siliveriyor.

"Aynı şeyi ben yapsaydım ne olurdu?"

"O zaman biterdi."

Ona baktığım zaman kendi kurallarının dışına hiçbir zaman çıkmamış huysuz bir adam görüyorum. Hepimizde bulunan o geçirgen, biçim değiştiren şeffaf zar, onun çevresinde zamanla katılaştığı, koyulaştığı gibi. On yıldır ne tutkuyla birini sevdiğini gördüm ne de yeni bir arkadaşı olduğunu. Acaba bu da bir sevme biçimi mi? Bir tür yaşamak mı?

Genç öykücülerimizden Ezgi Polat, ilk kitabı *Susulacak Ne Çok Şey Var Aramızda* ile okurun karşısına çıkıyor. Polat'ın öyküleri, yaşadığımız günlerin içeriden bir dökümü. Duygu hal-lerimizin, itirazlarımızın ve sustukça büyüttüğümüz ortak sorunlarımızın öyküleri. Öykü kişilerinin bol bol konuştuğunu, ama her konuşmada asıl çabalarının aslında aktarmaya değil, üstünü kapatmaya yönelik olduğunu göreceksiniz. Tıpkı kitabın adı gibi; *Susulacak Ne Çok Şey Var Aramızda*...

